

Bhaskar Sunkara: Målet – socialismen – är allt

(Ur [Jacobin](#), 24 november 2025. Översättning från engelska, Göran Källqvist.)

(Lördagen den 22 november höll *Jacobins* grundare Bhaskar Sunkara öppningsanförandet vid organisationskonferensen för Democratic Socialists of Americas (DSA) lokalavdelning i New York City, som hölls på First Unitarian Congregational Society i Brooklyn. Nedan publicerar vi en utskrift av hans kommentarer om varför vänstern måste erövra verkliga framsteg idag – men också fortsätta att kämpa för ett socialistisk samhälle bortom dem. – *Jacobins* redaktionella kommentar.)

Jag är så förväntansfull över att få vara här med er. För mig känns det som om detta är det politiska ögonblick som så många av oss har väntat på, och i årtal arbetat för att bygga.

Vi är en månad från att en av våra kamrater blir borgmästare. Vi har byggt ett nätverk av folkvalda socialistiska ämbetsmän, vi har en verklig organisation som vi kan kalla vårt hem, och det finns ett växande stöd i staden för vårt omedelbara krav att beskatta de rika för att utvidga de offentliga tillgångarna.

Detta ögonblick sträcker sig utanför New York – vi har en mycket stor politisk öppning i USA i sin helhet. Men vi vet att vi har denna möjlighet på grund av att miljontals människor upplever hårda tider. Vi har en nyckfull och auktoritär president, vi har en kostnadskris där miljontals kämpar för att betala sina räkningar och leva liv där de behandlas med värdighet och respekt. Vi har sett hur det har återuppstått former för nativism [fientlighet mot ursprungsfolk] och rasism som borde ha försvunnit för länge sedan.

Och på social och ekonomisk nivå kan saker och ting mycket snabbt bli sämre.

Landet – inte bara den här staden – är i skriande behov av ett principiellt politiskt ledarskap. Inte bara ett populistiskt ledarskap med hjälp av stora figurer, även om jag är tacksam för att vi har en av de största figurerna på vår sida. Jag menar klassledarskap med hjälp av organisering.

Ett ledarskap som säger att de skillnader vi ser i vårt land och i världen inte är Guds naturlagar, utan ett resultat av en värld som har skapats av människor. Ett ledarskap som säger att den stora arbetarmajoritetens intressen skiljer sig från de kapitalistiska eliternas intressen, och att vi behöver organisera oss kring dessa intressen – inte bara för att erövra en bättre fördelning av välståndet *inom kapitalismen*, utan också för en helt annan sorts samhälle.

Guds barn kan regera

Jag gick med i Democratic Socialists of America när jag var 17 år gammal. Jag behöver inte berätta för er vad DSA var i New York 2007. En del av er här kommer ihåg det. Jag fick många goda vänner, men vi var glada om ett dussintal personer kom till ett möte.

Vi utvecklades med hjälp av det tålmodiga, ihållande arbete som dessa personer, och de många som anslöt sig senare, genomförde. Vi var socialismens maratonlöpare.

Men det nuvarande ögonblicket handlar om kortdistanslöpning. Det är den största öppning som vår

rörelse har haft på årtionden. Den tid vi ägnar åt politiskt arbete under de närmaste månaderna och åren kommer att få en enorm effekt i vår stad och vårt land – för tillfället och för framtiden.

Men exakt vad ska vi göra, och hur ska vi förhålla oss till både den nya borgmästarens administration och våra andra kamrater som har valts till ämbeten? Enligt min åsikt är våra uppgifter som organiserade socialister utanför regeringen både annorlunda och till stor del förenliga med deras.

Vår rörelses centrala krav kretsar kring kostnadsfrågan. Vår tillträdande borgmästare kommer att leda ett försök att öka intäkterna för att finansiera sociala program och stärka stadens arbetarklass. Om Zohran [Mamdani], våra andra folkvalda och gräsrotsrörelsen runt dem uppnår förändringar i människors liv, så kommer vi att kunna bygga en bredare social bas för vänstern.

Just nu är vår parlamentariska styrka mycket större än vår bas. Men folk är redo för vårt budskap och redo för resultat.

Men i grund och botten ställs alla sorts socialdemokratiska regeringar inför begränsningar. Precis som under kapitalismen är arbetare beroende av att ha lönsamma företag för att få arbete. Städer är beroende av stora företag och förmögna människor för skatteintäkter.

Zohran måste ta sig igenom dessa begränsningar. Han kan inte undergräva den gamla ackumulationsregimen utan att ha en ersättning för den, och det kan förvisso inte finnas en fullständig ersättning i en stad.

Dessa bekymmer är inte nya. Det är socialdemokratins dilemma. Det är motsättningen mellan de kortsiktiga och långsiktiga målen som har funnits i den socialistiska rörelsen i 150 år.

På kort sikt behöver våra folkvalda ämbetsmän förvalta kapitalismen i arbetarnas intressen, medan vår rörelse också har ett långsiktigt mål att bygga ett nytt system med hjälp av dessa arbetares egen frigörelse.

Vi måste betrakta de begränsningar som Zohran kommer att ha i dessa strukturella ordalag, snarare än i moraliska ordalag. Men att ha tålmod och stöda honom är inget svar på hur vi förlikar det *kortsiktiga* och det *långsiktiga* – socialdemokrati och socialism.

Det är åtminstone viktigt att vi kommer ihåg slutmålet. Reformismens store teoretiker, Eduard Bernstein, sa en gång att "målet är inget, rörelsen allt". Jag tycker inte att det är riktigt rätt. Om vi inte talar om socialism efter kapitalismen så kommer ingen annan att göra det. Vår rörelses historiska dröm, en värld utan utsugning och förtryck, kommer att gå förlorad.

Men vi ska inte undvika reformism på grund av att vi vill känna oss som "rena socialister" eller se det som en intellektuell insats. Vi ska undvika reformismen och komma ihåg målet att bryta med kapitalismen eftersom det erbjuder en lockande vision av den värld vi försöker uppnå.

Socialism är inte "Sverige" som Bernie [Sanders] ibland säger. Socialism är inte ens *bara*, som Martin Luther King Jr sa, och Zohran så underbart har åberopat som "en bättre fördelning av välståndet för Guds alla barn".

Socialismen betyder en bättre fördelning men också demokratisk kontroll över de saker som vi alla är beroende av – arbetarna håller i produktionsredskapen och investeringarna, och staten garanterar livets grundläggande behov som sociala rättigheter.

Socialism betyder att vi inte längre behöver be företagen att investera i våra samhällen eller de rika att stanna och betala sina skatter.

Socialism betyder att övervinna dialektiken mellan arbete och kapital med hjälp av att själva arbetet segrar, inte med hjälp av en mer gynnsam klasskompromiss.

Socialism innebär att de människor som håller liv i den här världen – omsorgsgivarna, chaufförerna, verkstadsarbetarna, lantarbetarna, städarna – upphör att vara en osynlig bakgrund och istället blir upphovsmän till sin egen framtid.

Socialism betyder ett samhälle där de som alltid har givit utan att ha något att säga till om äntligen kan visa sina verkliga förmågor. Där, som C L R James sa, varje kock kan regera.

Socialism innebär att ekonomin som bygger på hierarkier och uteslutning ersätts av en ekonomi som bygger på det arbetande folkets egen intelligens och kreativitet.

Det är det mål vi håller liv i. Inte för att det är utopiskt, utan för att det är den enda perspektiv som motsvarar vanliga människors värdighet och potential.

Och på grund av att det är *lockande*. Det handlar inte bara om att erbjuda arbetarna en del av deras mervärde i utbyte mot deras röster. Det handlar om att erbjuda dem *framtiden*, ett samhälle som de kan äga, en chans att ta sin rättmätiga plats som historiens ombud.

Verklig socialism är något åt det här hållet. Det är inte en intressegrupp eller en beteckning för att skilja oss från andra progressiva. Det är ett i grunden radikalare mål än våra allierades mål. Det grundar sig på en annan analys av världen kring oss och den värld som går att bygga.

Kanske vi kan fundera på sätt att överbrygga en del av klyftan mellan det kortsiktiga och det långsiktiga med hjälp av en rad krav som åtminstone frammanar idén om omedelbar socialisering. Tankar som inte bara erbjuder ännu mer välbehövlig social välfärd utan ett smakprov av ägande och kontroll. En antydan om en annan politisk ekonomi.

Bara ett exempel: när ett företag stänger ner eller dess ägare drar sig tillbaka, så skulle arbetarna med stöd från offentliga medel kunna få en första chans att rädda företaget genom att omvandla det till ett arbetarförvaltad företag. På stadsnivå kan vi ha ett kommunalt kontor för att hjälpa arbetare att omvandla stängda affärer till kooperativ genom att tillhandahålla en grundstomme till juridiskt och bokföringsstöd och snabbbehandling av tillstånd.

Vi har redan talat om livsmedelsaffärer som ägs av staden och behovet av offentliga bostäder. Vi behöver fler idéer som dessa. Reformerna som passar inom socialdemokratien men pekar bortom den.

Socialism i vår tid

Det har varit spännande att träffa folk som just har anslutit sig till DSA. Det har också varit trevligt att träffa gamla vänner. Jag har klagat över att jag missar första halvan av Knicks' match, men inte ens Jalen Brunson kan hålla mig härifrån.

Jag är verkligen entusiastisk över vad vi kan göra under de närmaste åren. Vi *kommer* att förbättra miljontals människors liv. Och vår rörelse kommer att växa.

Men utöver entusiasm behöver vi ärlighet om hur långt vi fortfarande har att gå för att rota oss i

arbetarklassen. Vi behöver mer makt, inte bara vid valurnorna utan också inom produktionen och utbytet. Och vi måste vara ärliga om de strider och de begränsningar som Zohran kommer att stå inför, och vara beredda att stöda honom när tiderna blir hårda.

Zohrans borgmästarpost kommer att vara en kamp om det som är möjligt att vinna just nu. Vårt jobb är att låta den kampen utvidga, inte inskränka, våra perspektiv – och hålla liv i vårt mål, socialismen i vår tid.